

கல் லடித் த பள் ளி வாழ் வு
மாதாகளோயில் பபிக் கட் பில் ததொலநைத் தது ததோழமனை
தபிரத துக் கு வந் தபின்
ததொலநைத் தான் சன் னதி ததோளதோடும் நிமிர்ந் து!

கஃபித் திரிந்து,குளம்கண்ட மாத் திரத்தில் துள்ளிக் குதித்து நீ ராபிய பொழுதலெல்லாம் தலெதைத் திருக்க.இன்றோ சிறுபகுதி சிறாரிடம் கமே பபோயும் ,நற்றோண்டோ பி.எஸ் .சும் மகிமை பெற்றுவிட்டபோது,இந்தப் புவிப் பரப்பில் பரெும் பகுதி மழலகைகள் தம்மதைத் தலெதைத்து உலக விளையாட்டு வீரர்களுக்காக உடைய,பாதணி பின்னுகிறார்கள் .தான் பிறந்த குடும்பத்தின் ஒரு நரேக்கஞ்சிக்கு உழகைக்கும் மழலை அதேகதியில் தசேத்துக்காகவென்ற கோதாவில் சிறார் இராணுவமாகப் பட்ட பலிக்கடாவாக ஆயுதம் தரித்திருக்க,

"எழுதி முடிக்கும்
ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும்
தெரித்திருக்கிறது துயரம்..."

எதபைப் பற்றிச் சிந்தித்த திருப்பினும், நாடற்றவர்களின் வாழ்வுக் குள் நிலுவுகின்ற வலியிருக்கிறதே-அது சொல்லி மாளாதது! மூழைபொழியலாம், பறவகைகள் பசேலாம். பாடும் மீன்களும் துள்ளிக் குதிக் கலாம். ஆனால், நமது மனம் மட்டும் மௌனத்தால் வருடப்பட்ட வலியதை தினம் மறப்பதற்காய் இவற்றை இரசிப்பதாகச் சாட்டை செய்யும். எமது வலிகள் எம்மைத் தினம் பதம்பார்த்த திருக்கத் தசேத்தில் எமது சிறார்கள் எவராக் காகவோ-எதுக் காகவோ சித்தும்படிகிறார்கள். இங்கே, இளங்கோவின் கவிதை மனம் மட்டும் எல்லாவகை மௌனத்தையுமீ மிக நுணுக்கமாக உடதைத் துவிட்டு, மரணசாசனம் எழுதப்பட்ட உலகப் பரப்பில் மடிந்துவிடும் சிறார்களாகை காணுவதற்காக-காப்பதற்காகத் தனது உணர்வுகளோடும் உறக்கமற்று இருக்கிறது. இந்த மனதின் பிழிவூ இயற்கையின் பொழிவோடும் உறவாடும் பூவிப்பரப்பை நனதைத் துவிடும் குருதியாக இனம் காணுகிறது. ஆம்! இன்று மூழை பொழிகிறதோ இல்லையோ தினமும் சிறார்கள் குருதி சிந்துகிறார்கள். அது, தசேத்துக் காகவோ அல்லது தருவில் பட்டுத் துறங்கும் போது மட்டும் குடி வாகனத்தின் சில்லுகளின் திமிர்த்தனத்துக்கோ அல்லது அன்னையின் வயிற்றை நிரப்புவதற்காகவோ குழந்தைகள் குருதி சிந்திக் கொண்டே சாகிறார்கள். மிக யதார்த்தமாகச் சொல்லுகின்ற இந்த மொழி, கவிதையைக் காண்புதியவொரு தருவகைக் கொண்டியங்குகிறது. அது குழந்தைகளின் அழிவை ஒப்புமையைக் கூட்பட்டுத் தும் போதே அவர்கள் வாழும் வாழ்விட நிலப்பரப்பை அவர்களது குருதியே கரையப் பதாகச் சொல்லிக் குமுறுகிறது. இது, ஒருவகையில் புதியதொரு அதிதியாய்த் தன நமக்குள் திறந்துவிடுகிறது. நாம் தரிசிக்கவேண்டிய மனிதம் குறித்து

Written by admin2
Saturday, 12 July 2008 18:39 -

சொல்லிவிடும் மிக நேரத் தியான அழகைக் கீழ்வரும் உணர்வு நறுக்கின் வீச்சில் பொலிந்து மலேவததைத் தாம் மனிதத் தொட்புதல் எனப் பது. இளங்கோவிடம் காணும் கவிதையைக் கருக்களில் லாம் மிக ஆழமாக நாம் உணரவும் மனிதத் தகைக் குறித்த தரெவர்கள் (பொதுப்புத்தியகற்றிய மாற்றாட்சிநித்தனை)-பரிவர்கள்-வாழும் ஆசைகள் என்ற தளத்தில் வதைத்துச் சிந்திக்கக் கூடிய உணர்வு நிலைகளாகவே நாம் உணர கிறோம்.

"மழை பொழிந் து
குழந் தைகள் குத ி கலிக் கவணே டிய
நிலப் பரப் பன
குருதியலகைள் ம ி ர் க் கமாய்
கரதை துக் கொண் டிருக் கின் றன..."

சுட்கலம் சூதந் திரத துக் காகப பிறந் திருக் கிறதாகவே தாங் கிக் கொள் ளும் தோளும் ,மனமும் எண் ணிக் கொண் பிருக் க,இளமையைத் திருடுகிறது ஆயுதவியாபாரம் .அதன் நடவடே நொந் துபோன இனத் தின் விடுதலை சஃழ் ச்சிகளோடும் பின் னப் பட் பிருக் கிறது.வாழ் வினது ஆதாரமாக இருக் கும் நிலம் உயிரோடும் உரிமகைட் பிப் பசூகிறது.உப் பற்ற உடலுக் கு ஒருவளேன ஆகாரந் தர மறுக் கும் அரசு-அமைப் பு கட் பிவதைத் திருக் கும் "பொதுப் புத் தியில் "கூருதி அலகைள் வாழும் அத் தனை ஆதாரங் களையும் மஃழ் கடிக் கிறது.மனம் நொந் துவிடுவதல் ல இந் தக் குறிப் புக் குள் .ஏனனெில் ,

"ஓரு மாத தத் தையும்
இன்னொரு மாத தத் தையும் பிரிப் பது
வினாடிகள் அல்ல
விரலிழுக கும் துப் பாக் கி விசை."

மனித மனம் சுகத் துக காக ஏங்கியிருப்பதும், தன்னகைக் காறித்தான பாதுகாப்பு உணர்வினாலும் தினமும் சாகா வரம் வண்டிக் கொள்கிறது. இது இயல்பு. என்றபோதும், இயற்கையின் விதிகளுக்கு மாறாக மரணத்தகைக் காவிவரும் பாறவாலகத்தபுப் பொதுத் தவேயானது எப்பவும் பொருளாலகத்தின் புதியபாணிக் கவர்ச்சிவாதத்தோடும் "தசேம்-தியாகம்" பற்றிக் கதவைவிடுகிறது. இறுதியில் இழக்கப்பட்டும் மனித இறுத்தலோ எந்த மகத்துவம் வண்டிக் காருதி சிந்துகிறதோ அது வரத்தகத்தினது வியக்கத்தின் மகிமையாகிறது. பொல்லாத வாழ்வு. சின்னஞ்சிறாரகைக் கடவடேட்டையாடும் ஒரு உலகை இந்தப் புவிப்பரப்புக் கொண்டிருக்கிறது. எனினும், இந்த இடர்விட்ட இடம் தடேயலனைது உயிர்த்திருக்க இந்தச் சிறார்களால் முடிவதில்லை. திறந்தவெளிச் சிறையில் கட்டாயமாகக் கடத்தப்பட்ட ஆயுதம் துரிக்கப்பட்ட பலிக் அனுப்பப்படும் ஒவ்வொரு சமூகலிலும் இந்தச் சிறார்களின்

மனது, வலசையோய் தகுந்த இடம் தடேமும் பறவகைகளைக் கண்டு எங்கு கிறிது! ஓரூ
கட்டத்தில் பசுமையான புவிப் பரப்பு என்னகைக் கொல்கிறது. இது, எதற்காகப்
பசுமையோடு விரிந்து மலேவாகிறது? நான் ஆயுததாரியாகப் பட்டிருக்கட்டாயமாகக்
கொல்லப்பட்டும் கணம் வரனெனது மனதில் ஏதோவொரு மலையில் எல்லகைகள் இழந்த
புவிப் பரப்பின் இறுத்தல் ஏக்கமாகிறது-இது உயிரின் மீதான நசேம், வாழ்வும் தான்
பற்றுப் பாசம். நான் தடையின்றி எனது உயிர்த்திருப்புகளாக இந்த எல்லகைகளை
உடைத்துக் கொண்டேன்-முடியுமா?

இங்கே,

"பசுமனை விரித் த புல் வளையிலு
மஞ்சளாய் படித் திருக்கிறது
நசேம்
வலசைபோய்
மரங்களில் வந்தமரம் பறவகைகளின்
சிறகில் மிதக்கின்றன
எல்லகைக் கோடிலில்லா நிலப்பரப்புகள்..."

[illegible]

"மதியப் பொழுதில்
பயெறியா நிலப் பரப்பை
உதிர்க்கும் பறவை
எனக்காய் விட்டாப் போகின்றது
நடுந் தரப் பிரிவின
வாதையை."

நாடாாண்பி உயிர் தப் பின்னே அல்லவா?எனது வலி நடுபிதது.அது நடுந் துத துத துக் குத் தள் ளப் பட்ட எனது இரூப் போடும் உறவாடும் தாயகத்தின் மடியில் எனது நீ ண்ட மனதகைக் காவித் திரியும் தனெ றலுக் குத் தரெியும் .இந் தப் பபெரறிந் திருக் க முடியாத புதிய நிலப் பரப் பனை வந் தடனைத் த எனது உயிர் ப் புக் குப் பறவையின் சிறகபிப் பில் உதிர்ந் துப்போகிறது காலம் !காலத் தில் தவித் திருக் கும் எனது மனதுக் குக் கட்டும் வாழ் வு மட் டுமகைகட்டவில் லை.சுற் றுஞ் சீழலிழந் தும் சசொந் தக் குபிலையிழந் த நஞ்ஞ் சுக் குப் பிரிவினது வலி நடுபிததயைாகிறது.அதனை எனது இயல் புக் கு மாறாக இந் தப் பட் ஷி தனது சிறகு விரிப் பில் வாதயைசைச் சபெப் பிச் சலெ் கிறது.

இங்கே, நான் பாட்குகின்றதும் ஒருவிதத்தில் என்னமீ ட்டெடுத்து மறு வார்ப்புச் செய்திடவே.எனது பிரிவின் தொடர்ச் சியான வலி எனது உறவுகளை விடுவதில் லை.அவர்களும் சொந்த நாட்டுக் குள்ளயே நாடற்றவர்களாக இருக்கின்ற ஈழத்துப் போர் அரசியலில் எனது ஓலம் ஒரு நாடோடியைப்போல அல்ல-அது நான்தான் இப்போது இந்த நாடோடியின் இதழ்கள் முணுமுணுக்கின்றன:

"எனக் கான
எல்லாப் பாடல்களும் தீர்ந்துவிட்டன
சிலிர்ப்பட்டும் இசைக் கோர்வைகளற்று

முதலாம் பக கம் விரிக்கும் முன்னரே
முடிவடைவாசித் துவிடும்
வாசிப்பனுபவமாய் அலுப்புடன் படபடக்கின்றன
வாழ்வின் பக்கங்கள்

எல்லை கடந்த கடல் நீ ரரேயில்
மண்ணைப் பிரிந்துவிடா வறாகக் கியத்துடன்

இறுகப் பற்றிய மண்ணின் மணம்
கரந்தை
மறுகரத்தில் அகப்படாத விழிந்தோடிய
நீ ரைப்போல ஆயிற்று
இன்று,
ஊரின் நினைவுகள்

"யாதும் ஊரே யாவரும் களேரீ "

எனும் ஒற்றைப் பாடலில் உயிர்த்திருக்கும் கணியனுக்கு எப்போது திரும்பினாலும் காத் திருக்கும் ஓர் ஊர் வாய்த்திருக்கலாம்

பிரியமூற் று
காதல் சசொல் லத் தயங்கிய
இந் தப் பண்ணின் விழிகள் பார்த்து
விடபெறல் இயலாது

அன்பதைத் தவிர
எதையும் பிரதிபலிக்கத் தவிரியாத அம்மாவாக்கு
எழுப்ப எழுப்ப
நத்தையைப் போலச் சூரூண்டுகிடக்கும் போர்வை
ஞாபகப்படுத்துதல்களும்
எனது இல்லாமையை

தடயங்களின் நி
இந்த ஆண்டு இப்படி இறப்பு
இன்னபிற குறிப்புகளின் நி
பயெரியா வனாந் தரத்தில
கொண்டாட விரும்புகிறேன்
எனது மரணத்தலை."

பிரிவு-தொலைவு,இல் லாமை-வெறுமை.இத் தனையும் ஒருங்கே பற்றுவர்கள் நாம்.ஒரத்தில் உழன்று வாழ்வு நாறிப் போகிறது!

சுவக்சு கிடங்குகள் நிரம்பி வழியும் தசேதத்தில் இல்லாமலை என்பது இருவகைப்பட்டது.

ஒன்று உயிரற்றுப் போய் இருப்பிழத்தல் மற்றது முகம் தொலதைத்துப்போன திசையில் சுவங்களாக வாழ்வதைத் தடேவது.

இந்த இரண்டும் சாரத்தில் ஒன்றெனினும் சத்தவர்கள் சத்தவர்களே.

சாவதற் காக அததைத் தினம் தடேவதில் தாம் சாவினது வலி அதிகமாகிறது.

இந்தப் பிமிக்கு நான் வரக் காரணமாகவிருந்தவளுக்கு எனது இல்லாமலை
போர்வையின் வழி ஞாபகப்படுத்தும் நான் உண்மையில்
அன்பையும், அரவணைப்பையும் மீளப்பெறும் எதிர்பார்ப்பில் தவிப்பதன்
தொடர்ச்சியாகவே அங்ஙனம் முணுமுணுக்கிறேன். அன்னையின் அகத்துக்குள் நான்
இருக்கிறேன். அவள் வாழ்வின் பெரும் பகுதி எனக்குள்ளே விரிகிறது.

ஓர்வகையில் நான் அவளை மனதில் காதலியாகச் சூமக் கிறேன் .
அவளைப் பிரியும் போது என்னால் விழிகளோடும் வழிகள் பொருத்த முடியவில்லை. நான்
இந்த வலிக் காக நொந்து தொலகிறபோது எனது மரணங் குறித்து எந்தத் தடயமும்
இருக்கக் கூடாது. இது எனது நிலைத் த இருப்பை இல்லாதாக் கும் கயவர்களையே நோக்கியே
நான் பாட்கிறேன் . நான் இருப்பதாகவே அன்னையெண்ணிக் கொண்டாகவேண்டும் .

எனது அழிவில் திணறும் பதெத் தமனம் என்னை வரூத் தும். அவளது பரிபுக்கு எனது மரணம் கூறுக்கே நிற்பதனான ஒருபோதும் அனுமதியனே!

நான் வாழ்வினது எல லாப் பக் கங்களையும் வாசிக் கிறேன் .அது இயல் பான எனது சூயத் துக் குச் சுகமான சங்கீ தமாகிறது.எனினும் ,இந்த வாழ் வு அலுப் பட்டுகிறது.போர் ,அழிவு,தசேம் ததொலதை தல் ,குண்டிபட்ட குருதி சிந்தும் உடலம் ,ஊனம் மிக் தசேத் தின் ஓழுவ் கின் மீ தான எனது விருப் பு எள் ளளவும் விட டுப் பபோகாத திசயில் நான் மரணிக் கின்றததைத் தவிர வறோ வழி எனக் கில் லை.

